

A kenyér ünnepén

Emberhangyák nyüzsögnek szerte,
Aratnak hajnal óta már,
Aranszedőknek szőnyegére
Tengersok kincset szór a nyár...
...Ma ünnepet ül a határ.

A munka zajlik egyre, egyre.
Az Égen itt-ott felhő ácsorog,
Kaszáknak éles pengéjére
A buza könnye rácsorog:
A sok kalász megtántorog...

Meghal, mint szent csalán a hősök:
Az emberért a porba hull...
Keresztre rakják s megfeszítik,
A szívét elszedik rabul,
S vérit fogyasztják balzsamul.

Keresztben már az évi termés.
Megáll a szorgos sok tenyér:
Letarlott földön ünnepollár,
Rajt' föld véréből nőtt kenyér...
Imádság-fénye Égbe ér.

Keresztben áll az égi termés,
A mindennapi kenyérünk,
Szegényes, tépett asztalunkra
Az Isten adja fel nekünk
És várja, hogy a szent kenyérhez
Méltók, — és emberek legyünk!

Móra László.

Magyar aratás

Érik a, érik a buzakalász... hangzik szerte a határban az aratók nótája, amikor a gazda legszebb munkáját végzi: a kenyér betakarítását. Az ember feltörte a kemény földet s magot vetett beléje. A többi azután a jó Isten munkája volt, aki felhőket tergetett az elvetett magok fölé, meghintette szépen permetező esőjével, megérlelte záporozó arany nyilaival, a napsugarak özönlő esőjével s egy reggel azt mondja a gazda a házanépének: Holnap aratunk!

Nem is olyan régen még nagy ünnep volt az aratás, különösen az azt követő arató-ünnep, amikor az aratók diszes menetben